

Đốt nọc ăng trộm chó

Tác Giả: Lê Quốc Quân

Thứ Hai, 28 Tháng 11 Năm 2011 07:27

Những khốn nạn hơn là cớ chó nào đã tỏ ra những con người lòng thì n Viêt nam năm nào đã trở thành những kẻ ăn trộm chó lòng, thốn nhiên.

Tôi suy nghĩ nhiều hơn khi đốt cái tít bài này. Vì dán nhãn một đốt nọc ăng trộm chó thì mình cũng khác nào thốn ng bốt chó. Những đó là câu nói của thốn ng em hơn tởi qua khi nó một đốt n con chó thốn 4, Những kẻ lòng mạnh lòng trong xã hội này ngang nhiên cướp chó ngay giữa thanh thiên bốt nhốn.

Chó bốt gom vào các lò mốt

Bốt n cướp dùng dây phanh làm một cái thốn lòng và tung vào cớ chó. Kẻ đốt ng trốn cướp rú ga, con chó chốn ng cớ lòng đốt n một cớ chân của nó trốn tởn trên đốt ng, bốt máu, sau đó nó quốn xuốn ng, đốt u gởi tởn trên một đốt ng đá khô khốn, máu bốt ra và nốt c một chốn y. Khi lòng đi thì bốt n cướp giốn lên, ôm ngang ngốn i và bốt chó vào bao tởi.

Cố em nhìn thốn y liốn lòng y xe máy phóng lao theo, rốn tởn theo lên đốt n cánh đốt ng làng trên, bốt n trốn chó đốt ng xe, rút kiốn ra và vốn cố em lòng i. Thốn ng chó lòng, những nó đành lau nốt c một và quay xe. Nó bốt o thốn ng con chó vô cùng, đau buốn đốt n nốn i nghĩ đốt n chươn nốn ng thuốn c tởn hoốn c tởn mình làm một quốn bom nốn tung xác.

Gởi nhốn tởn vốn, nó bốt o: “Anh Quân i, tởn tởi làm chi giữa đốt nọc ăng trộm chó này nốn a”. Tôi bốt o bình tởn vì nốn không mốn y thốn ng phốn đốt ng sốn cốn i vào mũi nó, nói: “làm cách mốn ng gì cái ngốn mốn, một có con chó quốn mà cũng đốt a ôm bom lên y ban”. Thốn c tâm, thốn ng em chốn muốn n có chốn đốt mốn i không có kẻ trốn mốn chó. Nó bốt o ngày xốn a Lão Hốn, Chốn Đốn đối khốn đốt n mốn y, nuôi đốt c con chó vốn có thốn bán kiốn m tởn. Còn bây giữa ông Nam trong làng nghèo, neo đốt n, chốn có con chó làm bốt n mà cũng vốn à bốt câu một cách đây 3 tởn.

Theo nó, bốt trốn chó giữa đã trở thành phốn biốn, trốn dài tởn thành thốn đốt n nông thôn, tởn vùng đốt ng bốn ng đốt n miốn núi. Đêm đêm kẻ trốn chà đi sát lòng i những vùng quê miốn trung nghèo đói, xác xốn đốt tìm cách bốt chó. Nó bốt cốn a ngốn i khá giữa lòng cốn nhốn ng ngốn i mà tài sốn chốn có một con chó. Chúng đi xe máy, rốn ga, vòng đi vòng lòng i, kích thích chó trong nhà lao ra sốn a, khi đó nó sốn tung dây thốn lòng ra xiốn t cốn lốn đi. Nốn chó khốn e, tởn chân chốn ng cốn lòng i thì vung gốn y sốn t quốn ngang mốn, chó bốt tởn nhốn ngay lòng p tởn c và chúng bốt bốt vào bao tởi. Chú Kiên có con chó 40 cân, sốn không kéo đi đốt c nên bốt n chúng dùng thuốn c đốt đánh bốt. Thuốn c đốt mua tởn Trung Quốn, 250 ngàn một viên rốn nhốn dùng đánh đốt c cốn mốn y tởn chó. Chốn chốn t ngốn i viốn cũng ăn

t t !

Không ch& ăn tr&m & trong n&c, k& tr&m chó còn sang t&n l&o b&t h&t chó Lào, chó & Lào ít đi, B&n tr&m chó &i tràn sang b&t c& chó & Thái Lan. Là đ&t n&c theo đ&o Ph&t, ng&i Thái quý tr&ng và không bao gi& ăn th&t chó. Vì v&y, Chính quy&n Thái đã b&t b& tù m&t s& k& chuyên đi b&t tr&m chó xuyên qu&c gia. Nh&ng nh&ng k& tr&m chó ng&i Vi&t v&n chui &i đi đ&p chó và v&t chó ch&t & kh&p vùng Đông B&c Thái Lan.

Năm 1996, tôi g&p 1 khách du &ch Mexico anh &y b&o: “Ng&i Vi&t Nam vui v& nh&ng sao h& c& b&t chó nh&t trong &ng v&y. Nh&ng con chó đó đi đâu ?”. 15 năm trôi qua, hôm nay qua m&ng facebook cô b&n ng&i Anh kiên quy&t nói không bao gi& đi du &ch Vi&t Nam n&a: “Vì nh&ng ánh m&t kh&n nài c&a các con chó s&p ch&t b& ch& đi trên đ&ng ph& c& ám &nh mãi”

Đã bao gi& b&n nuôi chó ho&c nhìn sâu vào ánh m&t c&a m&t con chó quý ch&a ? N&u r&i, ch&c b&n s& th&y s& kh&n n&n c&a nh&ng tay tr&m chó. Nh&ng kh&n n&n h&n là c& ch& nào đ& t&o ra nh&ng con ng&i &ng thi&n Vi&t nam năm nào đã tr& thành nh&ng k& ăn tr&m chó &nh lòng, th&n nhiên. Có tên tr&m b& dân đ&p ch&t, đ&t xác, coi m&ng ng&i nh& m&ng chó nh&ng v&n ti&p t&c có nhi&u ng&i ăn c&p chó.

It đ&a suy nghĩ sâu nh& th&ng em h&. Nó b&o rõ ràng Chính quy&n xã nó b&o kê cho b&n tr&m chó. Nó b&o vì có nh&ng quan ch&c ăn c&p hàng t& đ&ng mà v&n lên TV gi&ng đ&o đ&c “oách” cho nên b&n tr&m chó nó nghĩ mình t&i tr&m chó ch& b&ng tr&m cái lông chân c&a dân nên cũng nh&n nh&n, thách th&c. Nó b&o công an xã b&o kê vì có nh&ng ch& v&a chó tr&m xây đ&c nhà &u, đào h&m ng&m đ& nh&t chó tr&m ngay trong xã c& 2 ngày xu&t đi Hà N&i m&t chuy&n hàng trăm con, dân bi&t h&t mà Chính quy&n v&n làm ng&. Sau đó nó tr&m t&: “làm sao mà có đ&c cái thông &ng đ& tr&c c& chính quy&n xã nh& tr&c chó”.

Tôi can, bình tĩnh, bình tĩnh !

Lê Qu&c Quân

Xin gi&i thi&u bài hùng bi&n hay nh&t trong vòng 100 năm qua dành cho m&t con chó do lu&t s& Georges Graham vi&t. Xin trích &i nguyên văn c& Vietnamese & English.

BÀI BÀO CH&A CHO CON CHÓ

Th&a quý ngài h&i th&m,

Ng&i b&n t&t nh&t mà con ng&i có đ&c trên th& gi&i này có th& m&t ngày nào đó hoá ra k& thù quay &i ch&ng &i ta. Con cái mà ta nuôi đ&ng v&i tình yêu th&ng h&t m&c r&i có th& là m&t lũ vô &n.

Nh&ng ng&i g&n gửi thân thi&t ta nh&t, nh&ng ng&i ta g&i g&m h&nh phúc và danh d& có th& tr& thành k& ph&n b&i, ph& b&c lòng tin c&y và s& trung thành. Ti&n b&c mà con ng&i có đ&c, r&i s& m&t đi. Nó m&t đi đúng vào lúc ta c&n đ&n nó nh&t. Ti&ng t&m c&a con ng&i cũng có th& tiêu tan trong phút ch&c b&i m&t hành đ&ng m&t gi&.

Nh&ng k& ph& ph&c tôn vinh ta khi ta thành đ&t có th& s& là nh&ng k& đ&u tiên ném đá vào ta khi

ta sa c& l& v&n. Duy có m&t ng&i b&n hoàn toàn không v& l&i mà con ng&i có đ&c trong th& gi&i ích k& này, ng&i b&n không bao gi& b& ta đi, không bao gi& t& ra vô &n hay tráo tr&, đó là con chó c&a ta.

Con chó c&a ta luôn & bên c&nh ta trong phú quý cũng nh& trong lúc b&n hàn, khi kho& m&nh cũng nh& lúc &m đau. Nó ng& yên trên n&n đ&t l&nh, dù đông c&t da c&t th&t hay bão tuyết t&p vùi, mi&n sao đ&c c&n k& bên ch& là đ&c. Nó hôn bàn tay ta dù khi ta không còn th&c ăn gì cho nó. Nó li&m v&t th&ng c&a ta và nh&ng tr&y x&c mà ta h&ng ch&u khi ta va ch&m v&i cu&c đ&i tàn b&o này. Nó canh gi&c ng& c&a ta nh& th& ta là m&t ông hoàng dù ta có là m&t gã ăn mày.

Dù khi ta đã tán gia b&i s&n, thân b&i danh li&t thì v&n còn con chó trung thành v&i tình yêu nó dành cho ta nh& thái đ&ng trên b&u tr&i. N&u ch&ng may s&ph&n đá ta ra r& xã h&i, không b&n bè, vô gia c& thì con chó trung thành ch& xin ta m&t ân hu& là cho nó đ&c đ&ng hành, cho nó làm k& b&o v& ta tr&c hi&m nguy, giúp ta ch&ng l&i k& thù.

Và m&t khi trò đ&i h& màn, th&n ch&t r&c linh h&n ta đi đ& l&i thân xác ta trong lòng đ&t l&nh, thì khi &y khi t&t c& thân b&ng quy&n thu&c đã ph&i tay sau n&m đ&t cu&i cùng và quay đi đ& s&ng ti&p cu&c đ&i c&a h&. Thì khi &y còn bên n&m m& ta con chó cao th&ng c&a ta n&m g&c mõm gi&a hai chân tr&c, đôi m&t &t bu&n v&n m& ra c&nh gi&c, trung thành và chân th&c ngay c& khi ta đã m&t r&i.

Georges Graham Vest (1830-1904)

Nguyên b&n ti&ng Anh:

A TRIBUTE TO THE DOG

By George Graham Vest

Gentlemen of the jury:

The best friend a man has in the world may turn against him and become his enemy. His son or daughter that he has reared with loving care may prove ungrateful. Those who are nearest and dearest to us, those whom we trust with our happiness and our good name may become traitors to their faith. The money that a man has, he may lose. It flies away from him, perhaps when he needs it most. A man's reputation may be sacrificed in a moment of ill-considered action. The people who are prone to fall on their knees to do us honor when success is with us, may be the first to throw the stone of malice when failure settles its cloud upon our heads.

The one absolutely unselfish friend that man can have in this selfish world, the one that never deserts him, the one that never proves ungrateful or treacherous is his dog. A man's dog stands by him in prosperity and in poverty, in health and in sickness. He will sleep on the cold ground, where the wintry winds blow and the snow drives fiercely, if only he may be near his master's side. He will kiss the hand that has no food to offer; he will lick the wounds and sores that come in encounter with the roughness of the world. He guards the sleep of his pauper master as if he were a prince. When all other friends desert, he remains. When riches take wings, and

reputation falls to pieces, he is as constant in his love as the sun in its journey through the heavens.

If fortune drives the master forth an outcast in the world, friendless and homeless, the faithful dog asks no higher privilege than that of accompanying him, to guard him against danger, to fight against his enemies. And when the last scene of all comes, and death takes his master in its embrace and his body is laid away in the cold ground, no matter if all other friends pursue their way, there by the graveside will the noble dog be found, his head between his paws, his eyes sad, but open in alert watchfulness, faithful and true even in death.

[1] Đồ u đ là s đ ng l i câu nói c a m t ng i b m t tr m chó.